

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a JUDr. Veroniky Poláčkovej v právnej veci žalobcu: **A., s.r.o.**, L., IČO: X., zastúpený advokátom: *JUDr. M. M., Advokátska kancelária M. a spol. s r.o., Z., IČO: X.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/221/14980-90511/2007/990325-r zo dňa 27.12.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/26/2008-275 zo dňa 04.03.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 7S/26/2008-275 zo dňa 04. marca 2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. I/221/14980-90511/2007/990325-r zo dňa 27.12.2007, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu v Prešove č. 924/230/44464/02007/Wol zo dňa 07.09.2007, ktorým žalobcovi nepriznal nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty (ďalej len DPH) v sume 179 202,-- Sk za zdaňovacie obdobie august 2002, ale vyrubil rozdiel dane v sume 87 086,-- Sk.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zodpovedná zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia vydaného v daňovom konaní v zmysle § 30 ods. 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej zákon č.511/1992 Zb.).V odôvodnení rozhodnutia žalovaného sú popísané skutkové zistenia správcu dane, vrátane vyjadrení a obsahu dokladov predložených žalobcom počas daňovej kontroly a zaujaté stanovisko žalovaným ku všetkým odvolacím námietkam. Žalovaný podrobne zdôvodnil jednotlivé dôkazy a aplikoval relevantnú právnu úpravu. Preto sa súd nestotožňuje so žalobnou námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného. Úlohou súdu bolo posúdiť, či žalobcovi vznikol nárok na odpočítanie dane podľa § 20 ods. 1, 2 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej zákon č. 289/1995 Z.z.) za zdaňovacie obdobie august 2002 na základe troch faktúr vystavených obchodnou spoločnosťou A., s.r.o., ktorých predmetom bol predaj ložísk rôznych typov a troch faktúr vystavených dodávateľom W., s.r.o. v likvidácii, ktorých predmetom bol predaj ložísk rôznych typov, resp. prepravné náklady súvisiace s dodávkou tovaru. Obchodné spoločnosti A., a.s. v likvidácii a W., s.r.o. v likvidácii mali predmetné ložiská nadobudnúť od spoločnosti B., s.r.o., R. na základe zmluvy o zabezpečovanom prevode vlastníckeho práva, uzavretej dňa 07.05.2002 a 13.05.2002. Správca dane k uvedeným skutočnostiam vypočul svedkov, vykonal rozsiahle šetrenie a dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie základných podmienok pre odpočítanie dane z pridanej hodnoty (ďalej DPH) v zmysle § 20 ods. 1, 2 zákona č. 289/1995 Z.z. upravujúce vznik nároku na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach. Súd sa stotožnil so závermi žalovaného, pokiaľ ide o dôvodnosť zníženia dane na výstupe za zdaňovacie obdobie august 2002 z dôvodu porušenia ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. (sedem faktúr zo dňa 02.08.2002 – 29.08.2002, predmetnom ktorých malo byť dodanie ložísk rôznych typov). Žalobca mal podľa vystavených dokladov pre spoločnosť B., s.r.o. dodať v období augusta 2002 66 kusov rôznych typov ložísk o celkovej hmotnosti 1857,5 kg až 1891,1 kg. Žalovaný svoj záver o neexistencii dodania tovaru – ložísk žalobcom spoločnosti B., s.r.o. odôvodnil tým, že žalobca nemohol nadobudnúť ložiská z dôvodu, že spoločnosť B., s.r.o. ich nemala vo svojom vlastníctve, teda nemohla ich ďalej predávať obchodným spoločnostiam A., a.s. a W., s.r.o. a preto žalobca ani nemohol neexistujúce ložiská odpredať spoločnosti B., s.r.o.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že daňové kontroly vykonané u žalobcu preverovali tie isté skutočnosti a pracovníci daňového úradu po každej vykonanej daňovej kontrole mali iné výstupy, pričom podľa názoru žalobcu pri opakovaných kontrolách postupovali protiprávne, nakoľko opakovanú kontrolu je možné vykonať iba v nevyhnutnom rozsahu a preverovať je možné iba tie skutočnosti, ktoré vyšli najavo ako nové a nie tie isté (rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky č. 334/02 a 350/02). Žalobca nesúhlasí s názorom prvostupňového súdu, že opakované kontroly neboli opakované daňové kontroly, ale ako kontrola vykonávané len na podnet žalovaného, pričom až následne bol vydaný podnet na vykonanie druhej opakovanej kontroly, ktorá sa však týkala preverenia tých istých preverovaných skutočností a nie nových. V odvolaní ďalej uviedol, že nárok na odpočítanie dane na základe predložených faktúr

svedeckých výpovedí osôb konajúcich v mene spoločností W., s.r.o., B., s.r.o., A., s.r.o., B., s.r.o. a informácie Colného kriminálneho úradu o jednotlivých colných deklaráciách týkajúcich sa prechodu tovaru cez hranice je preukázateľne nespochybniteľný. Pokiaľ ide o vyjadrenie Úradu boja proti korupcii, Odboru boja korupcii Stred Banská Bystrica, týkajúcich sa spoločností B., s.r.o. a fiktívnych faktúr, o ktoré sa vo svojom odvolaní opiera prvostupňový súd sa žalobca nestotožňuje, nakoľko ich súd nesprávne, resp. nepresne interpretoval vzhľadom k tomu, že príslušníci PZ sa vyjadrili v tom, že spoločnosť B., s.r.o. si uplatňovala odpočty DPH z tzv. fiktívnych faktúr od viacerých obchodných spoločností a predmetné vyjadrenie sa priamo netýka ani sa nevyjadruje k faktúram obchodnej spoločnosti navrhovateľa vo veci nároku na odpočet dane.

Žalobca preto navrhuje, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobnému petitu vyhovie v plnom rozsahu a zaviazá žalovaného zaplatiť trovy prvostupňového a odvolacieho konania. V prípade, ak odvolací súd zistí, že nie sú splnené podmienky na zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril žalovaný dňa 25.05.2009. Vo vyjadrení uviedol, že u žalobcu bola vykonaná druhá opakovaná kontrola DPH za zdaňovacie obdobie august 2002 na základe podnetu Daňového riaditeľstva SR č. I/225/5483-43381/2006/990813-r zo dňa 20.06.2006 vydaného v zmysle ustanovenia 15b ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb. O jej výsledku bol vyhotovený protokol o opakovanej kontrole č. I/181/9462/62626/2007/Sza zo dňa 31.07.2007 a následne vydaný dodatočný platobný výmer č. 924/230/44464/2007/Wol zo dňa 07.09.2007, ktorým bol vyrubený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie roku 2002 v sume 92 116,-- Sk a určená DPH v sume -87 086,-- Sk. K ďalším námietkam žalobcu uvedeným v odvolaní uviedol, že sa stotožňuje s názorom krajského súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods. 1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP) a podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení s § 219 ods. 1, 2 OSP a napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu zistil, že Daňový úrad Prešov II (ďalej len správca dane) dodatočným platobným výmerom č. 924/230/44464/2007/Wol zo dňa 07.09.2007 vyrubil žalobcovi podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie august 2002 v sume 92 116,-- Sk a bola určená DPH v sume 87 086,-- Sk s tým, že uplatnený nadmerný odpočet vo výške 172 202,-- Sk nebol vrátený. Daň po druhej opakovanej daňovej kontrole bola určená správcom dane vo výške 87 086,-- Sk.

Z dôvodu podaného odvolania žalovaný rozhodnutím č. I/221/14980-90511/2007/990325-r zo dňa 27.12.2007 potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prešov II č. 924/230/44464/2007/Wol zo dňa 07.09.2007. Žalovaný odôvodnil napadnuté rozhodnutie výsledkami druhej opakovanej daňovej kontroly u žalobcu, ktorú vykonal Odbor mimoriadnych kontrol, Oddelenie mimoriadnych kontrol Prešov na základe podnetu Daňového riaditeľstva SR zo dňa 20.06.2006 vydaného v zmysle ustanovení § 15b ods. 1 písm. c/ zákona č. 511/1992 Zb.

Žalovaný v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že za zdaňovacie obdobie august 2002 si žalobca uplatnil nárok na odpočet dane zo štyroch faktúr od spoločnosti A., a.s. ako dodávateľa a troch faktúr od spoločnosti W., s.r.o. ako dodávateľa, pričom predmetom fakturácie bol predaj ložísk rôznych typov. Na základe zistení z predchádzajúcich daňových kontrol vykonaných za zdaňovacie obdobie august 2002 ako aj na základe písomných výpovedí svedkov v rámci druhej opakovanej daňovej kontroly správca dane zistil, že obchodné spoločnosti – dodávatelia žalobcu A., a.s. a W. s.r.o. nakúpili ložiská od obchodnej spoločnosti B., s.r.o. Podľa zistenia správcu dane obchodná spoločnosť B., s.r.o. v čase odpredaja ložísk spoločnosti W., s.r.o. a A., a.s. v máji 2001 už nebola platiteľom DPH, pretože jej Daňový úrad Rožňava rozhodnutím zo dňa 12.04.2002 v zmysle ustanovenia § 43 ods. 3 zákona č. 289/1995 Z.z. určil posledné zdaňovacie obdobie august 2002. Dôvodom zrušenia registrácie platiteľa DPH bolo nesplnenie podmienok vyplývajúcich z ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. a nadväzne neplnenie povinnosti podľa § 42 ods. 1 citovaného zákona. Predmetným rozhodnutím správca dane vyzval obchodnú spoločnosť B., s.r.o. na splnenie povinnosti v zmysle § 43 ods. 5 citovaného zákona, aby v daňovom priznaní za posledné zdaňovacie t.j. august 2002, priznal a odviedol daň z majetku, pri ktorom uplatnil odpočet dane a to podľa stavu v účtovníctve ku dňu skončenia posledného zdaňovacieho obdobia. Obchodná spoločnosť B., s.r.o. zo dňa 28.05.2002 podala za zdaňovacie obdobie apríl 2002 daňové priznanie k DPH, v ktorom neuviedla žiadnu sumu ako ročné vysporiadanie odpočtu dane z majetku a zásob. Správca dane na základe takto zistených skutočností dospel k záveru, že obchodná spoločnosť B. nevlastnila ložiská. Z uvedeného dôvodu ložiská nemohli byť predané obchodným spoločnostiam A., a.s. a W., s.r.o. Žalovaný konštatoval, že žalobca si uplatnil odpočet dane z dokladov vystavených spoločnosťou W., s.r.o. vo výške 205 671,-- Sk a z dokladov vystavených spoločnosťou A., a.s. vo výške 624 653,-- Sk v rozpore s ustanovením § 20 ods. 1, 2 písm. a/ zákona č. 289/1995 Z.z., pretože uskutočnenie zdaniteľného plnenia deklarovaneho spornými daňovými dokladmi nebolo preukázané, a preto žalobca zdaniteľné plnenia deklarované spornými dokladmi neprijal na účely uskutočnenia svojich zdaniteľných plnení. Žalobca si uplatnil nárok na odpočítanie dane podľa § 20 ods. 1, 2 zákona č. 289/1995 Z.z. za zdaňovacie obdobie august 2002 na základe troch faktúr vystavených žalobcom, ktorých predmetom bol predaj ložísk rôznych typov, ktoré predal obchodnej spoločnosti B., s.r.o. v období augusta 2002. Na základe vyššie uvedených zistení správca dane znížil daň na výstupe za zdaňovacie obdobie jún 2002 z dôvodu porušenia § 14 ods. 1 zákona o DPH o sumu 738 208,-- Sk. Žalobca vystavil daňové doklady pre odberateľa B., s.r.o. v rozpore s citovaným ustanovením,

pretože existencia tovaru deklarovaného predmetnými daňovými dokladmi v čase ich vystavenia nebola žalobcom preukázaná.

Žalobca podal proti rozhodnutiu žalovaného č. I/221/14980-90511/2007/990325-r zo dňa 27.12.2007 žalobu. Na základe podanej žaloby Krajský súd v Košiciach z rozsudkom č.k. 7S/26/2008-275 zo dňa 04.03.2009 žalobu žalobcu zamietol z dôvodu, že zhodne s názorom žalovaného dospel k záveru, že žalobca nepreukázal splnenie základných podmienok pre odpočítanie DPH v zmysle § 20 ods. 1, 2 zákona č. 289/1995 Z.z. upravujúceho vznik nároku na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach. Súd sa stotožnil aj so záverom žalovaného, pokiaľ ide o dôvodnosť zníženia dane na výstupe za zdaňovacie obdobie august 2002 z dôvodu porušenia ustanovenia § 14 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. (sedem faktúr zo dňa 02.08.2002 – 29.08.2002, predmetom ktorých malo byť dodanie ložísk rôznych typov).

Aj podľa názoru odvolacieho súdu žalovaný vec správne právne posúdil a vo veci vydal zákonné rozhodnutie. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP).

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa odôvodnenie obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 20 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. platiteľ DPH má nárok na odpočet dane pri prijatí zdaniteľných plnení, sú prijaté na účely uskutočnenia svojich zdaniteľných plnení ak tento zákon neustanovuje inak.

Platiteľ má nárok na odpočet dane, ak sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (§ 13), daň na vstupe zaúčtoval, daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie a má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktorý vyhotovil platiteľ a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000,-- Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnil prostredníctvom banky, alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Podľa § 14 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. daňová povinnosť vzniká platiteľovi dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Senát najvyššieho súdu konštatuje, že žalobca **nesplnil podmienky** stanovené v § 20 ods. 1, 2 zákona č. 289/1995 a preto mu **nevzniklo** právo na nadmerný odpočet DPH. Najvyšší súd SR s poukazom na vyššie uvedené závery považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie v danej veci žalovaným krajským súdom, preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1, 2 OPS ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko v odvolacom konaní nemal úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. januára 2010

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková